

Cinege mesék – Ez történt a 8. héten

Középpontban az eső (esernyő és gumicsizma)

1. Ezen a héten a tornateremben "kiemelt tornaeszközzé" váltak az esernyők és a gumicsizmák:

- esernyővel egyensúlyoztunk a padok tetején
- esernyőket forgattunk jobbra, balra
- felkötött, kinyitott esernyőkbe kellett minél több kislabdát bedobni
- esernyőket, gumicsizmákat kerülgetve kellett labdát gurítani és pattogatni
- gumicsizmákba kellett célba dobni és a földre fektetettekbe esernyő nyéllel begurítani
- a középre rajzolt körben lévő össze-vissza kevert gumicsizmákat minél gyorsabban párosítani és a párokkal a két szélén lévő vonal mögé futni és a végén a csizmákat a körbe visszahajítani...és így tovább.

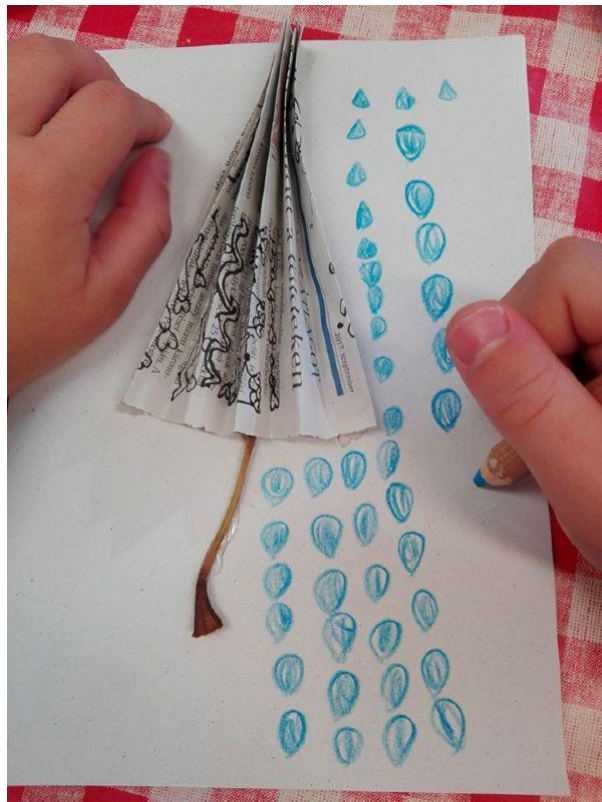
A sok-sok játék közül a heti "kedvenc" azonban a "tócsás játék" volt. A gyerekek egyik fele egymás mellé lefeküdt a földre. Ők voltak a "tócsák". A másik felének meg sorban át kellett ugrani, lépni a tócsákra. Bátorság próba volt ez a javából. (főleg, amikor a tócsákat még a "szél is fodrozta" és a földön fekvők keze - lába is mozgott, miközben a többiek átlépkedtek, ugrottak felettük:

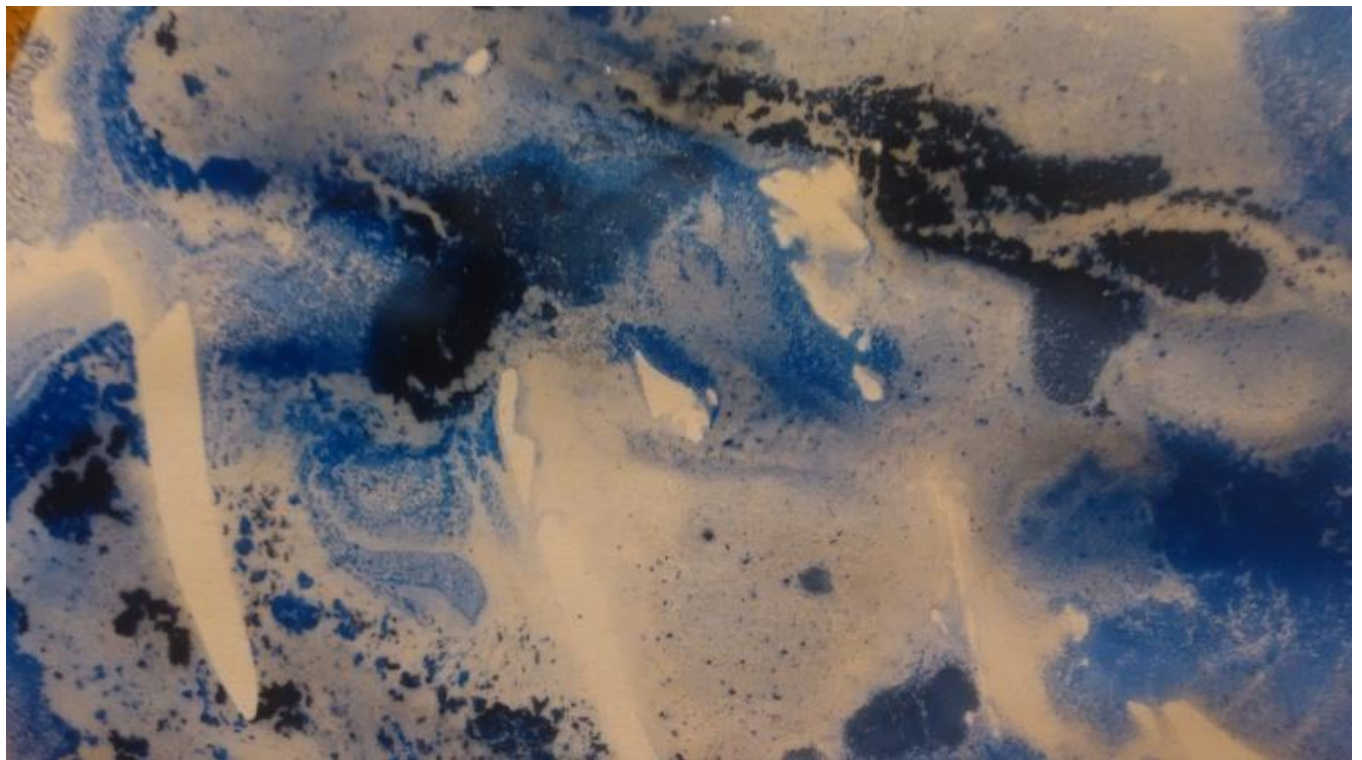

2. A csoportszobában a gumicsizmák hol házakká váltak, hol családdá, hol barátokká, hol egymással civakodó testvérekké. Rögtönzött előadások, építmények, városok születtek a szőnyegen, asztalon, asztal alatt. Minden zugban esernyőket, csizmákat kerülgetve éltük az életünket és közben készültek a hajtogatott esernyők is:

A hét legösszetettebb alkotását mindenki több napon keresztül készítette:
Első lépésként cukorszirupos vízzel lefestett körlapokra kellett festéket csöpögtetni. (A cukorsziruptól száradás után szép, fényes felületet kapunk.)

Második "lépésben" műanyag tálcára festettünk és a téglalap alakú rajzlapot ráfektetve hengereltünk:

Harmadik lépésben "gumicsizmákat" kellett kivágni, kicifrázni:

Negyedik lépés már majdnem az utolsó, melyben össze kellett állítani a képet, de nem ám akárhogy, hanem a körlepből felhőt vágva, a téglalapból tócsát. Az egyik a lap tetejére, a másik az aljára és a csizma a tócsába ragasztva. (Formák és irányok gyakorlása egy kicsit másképp.)

Befejező lépésben vonalzóval vonalakat kellett húzni a felhőtől a tócsáig és azokra fentről, lefelé "ráültetni" az esőcseppeket és már kész is az alkotás, mely úgy érzem elég "komoly" fejlődést segítő feladat volt.

Mi történt még?

- Esőtáncot táncoltunk Ivánnal és jógáztunk Ilcsivel.

- Elkerekeztünk a kápolnához és ugyan egy kicsit megkésve, de a Hospice Világnapja alkalmából nárciszokat ültettünk. Mielőtt elindultunk egy jó kis beszélgetés kerekedett arról, hogy a Halottak napján kikre és hogyan emlékezünk azokra, akiket szeretünk, és már nem lehetnek velünk és persze arról, hogy miért is ültetjük el a nárcisz hagymákat.

(Évekkel ezelőtt kapcsolódtunk a "Nárcisz ünnephez", mert hittem és hiszem, hogy egy-egy ilyen alkalom segít a gyerekek "érzékenyítésében". Ezen az indulás előtti beszélgetésen szóba került a halál, a súlyos betegség, a gyógyulás, a segítségnyújtás és rengeteg saját élmény, átélt félelem került kimondásra. Érzelmekkel teli percek voltak, melynek végén Zéti "összefoglalta" ezen ünnep "lényegét":

"Most, ősszel elültetjük a hagymákat és közben arra gondolunk, hogy tavaszra, amikor majd virágozni fog, a kórházakban lévő gyerekek és felnőttek meg kell, hogy gyógyuljanak, hogy lássák ezt a virágmezőt")

Befejezésül még egy beszélgetés, mely mélyen megérintett:

Arra, hogy Esztóval hogyan is jutottunk el a "hajléktalanokról" szóló beszélgetéshez nem emlékszem, de arra igen, hogy azt vettem észre, hogy a padon és aluljárókban alvóknál tartunk éppen és én azt próbálom elmagyarázni éppen, hogy mit is jelent lakás és pénz vagy nagyon kevés pénz nélkül létezni a világban.

- Értem, amit magyarázol, - válaszolta az elmondottakra Esztó - de azt nem értem, hogy miért nem építenek maguknak házat.

- Hogyan és hova építenének, ha nincs rá elég pénzük?

Esztó egy kicsit elgondolkodott és el kezdte nekem - értetlen felnőttnek az 5 évesek elképesztő logikájával:

- Úgy, mint a három kismalac a mesében. Mindenkitől kérnek valamit, ami annak éppen van: szalmát, deszkát, téglát, ablakot, ajtót, cserepet és kimennek egy üres tisztásra vagy rétre az erdőben vagy a falu szélén és a kapott dolgokból felépítik a házukat és akkor nem kell többet a padon aludniuk.